

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 213
Бања Лука, 24.6.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као председника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца С. Х. из Ф., кога заступа М. Ч., адвокат из Ф., против тужене Општине С., кога заступа ЈП РС -Сједиште замјеника у Ф. ради измјештања, санирања и затварања проширења гробља у селу Ђ., Општина Ф., одлучујући о ревизији тужиоца против рјешења Округног суда у Требињу број Гж-528/05 од 13.12.2006. године, на сједници одржаној 24.6.2009. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом (правилно рјешењем) Основни суд у Фочи, број П-244/03 од 23.6.2005. године огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој парничној ствари, укинуо све спроведене радње у поступку и тужбу тужиоца одбацио.

Другостепеним рјешењем Округног суда у Требињу број Гж-528/05 од 13.12.2006. године жалба тужиоца је одбијена и побијана пресуда потврђена.

Тужилац ревизијом побија другостепено рјешење “због погрешне примјене материјалног права” повреда права на имовину и повреда права на правично суђење с приједлогом да се побијано рјешење преиначи “тако што ће се његова жалба уважити преиначити првостепена пресуда и удовољити тужбеном захтјеву”.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да се тужена обавезе да изврши измјештање, санирање и затварање проширеног дијела Српског православног гробља у селу Ђ., Општина Ф. саграђеног на парцелама које су његово власништво, к.ч. број 338 и к.ч. број 339/1 уписане у П.Л. број 302 К.О. Б.

Нижестепени судови налазе да о оваковом захтјеву није надлежан да одлучује суд већ орган управе и позивом на оредбе чл. 16. ст.1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број: 58/03 до 63/07, у даљем

тексту: ЗПП) огласили се стварном ненадлежним, укинули спроведене радње у поступку и одбацили тужбу.

Правилно су нижестепени судови закључили да одлучивање о тужбеном захтјеву тужиоца кога је прецизирао на главној расправи одржаној код првостепеног суда дана 23.6.2005. године којим је тражио да се тужена обавезе да изврши измјештање, санирање и затварање проширеног дијела Српског православног гробља у селу Ђ., Општина Ф., саграђеног на његовим парцелама к.ч. број 338 и к.ч. број 339/1 уписане у П.Л. број 302 К.О. Б., не спада у судску надлежност, него у надлежност органа управе.

То произилази из одредби чл. 1. и чл. 2. став 1. тачка 6. Закона о комуналним дјелатностима („Службени гласник РС“ број 11/05, у даљем тексту: ЗКД) који је био на снази у вријеме доношења првостепене одлуке, према којима комуналне дјелатности обухватају, погребне дјелатности, која обухвата одржавање гробља и крематоријума, пружање погребних услуга, обављање свих послова везаних за сахрањивање грађана (припремање гробних мјеста, опремање умрлих, њихов пренос, спровођење церемоније сахрањивања односно кремирања, уређивања и одржавања гробова и др.) те према одредби чл. 19. тог закона, у којој је прописано, да су гробља и комунални објекти које скупштина општине даје на управљање и одржавање јавним комуналним предузећима, другим предузећима или мјесним заједницама и према одредби чл. 25. тог закона у којој је прописано, да надзор за обављање комуналних дјелатности као и спровођење одредби овог закона, других прописа и општих аката из области комуналних дјелатности врши општински орган управе надлежан за комуналне послове.

Из ових одредби произилази да о захтјеву за измјештање, санирање, проширење и затварање гробља, као једној од облика обављања комуналних дјелатности, одлучује општински орган управе надлежан за комуналне послове, дакле, одлучује орган управе у управном поступку против чијег коначног рјешења се може покренути и управни спор пред надлежним судом у складу са одредбама чл. 2. и 6. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 12/94 до 109/05).

Пошто одлучивање о наведеном захтјеву не спада у судску надлежност, правилно су нижестепени судови примијенили одредбу чл. 16. ст. 2. ЗПП када су се огласили стварно ненадлежним, укинули све спроведене радње у поступку и одбацили тужбу.

Погрешан је став ревизије тужиоца да се у конкретном случају не ради о управном спору, већ се ради о спору из основа накнаде штете која нема никакве везе са одржавањем, управљањем и уређивањем гробља“, па стога да тужилац има право да у складу са одредбом чл. 185. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96 и 74/04, у даљем тексту: ЗОО) тражи накнаду штете.

Тужилац је у поднесеној тужби првостепеном суду од 07.7.2003. године поред наведеног захтјева истакао и алтернативни захтјев за накнаду штете, међутим, у току главне расправе одржане код првостепеног суда дана 23.6.2005.

године, тужилац је остао само код захтјева да се тужена обавезе да изврши измјештање, санирање и затварање проширеног Српског православног гробља у селу Ђ., дакле, тужилац у поступку захтјевом није тражио накнаду штете, па због тога првостепени суд у смислу одредби чл. 2. ст.1. ЗПП није био овлашћен да одлучује о захтјеву за накнаду штете који како је речено, тужилац на главној расправи није ни тражио.

Из напријед наведеног произилази да побијана одлука другостепеног суда нема недостатака на који указује ревизија тужиоца.

Стога је примјеном одредби чл. 248. у вези с одредбом чл. 254. ст.1. и 4. ЗПП, одлучено као у изреци.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић